

Подъ чергата на широкия одъръ, откъмъ стената, нѣщо се разшава, преобърна се, пакъ се смърлуши и едно сънливо: м-м-м! . . . измѣнка. И тутакси тежката черга се отметна. Две пѣргави крачета я изритаха и Тихоль, внучето на дѣда Страхила, изпроводи съня си по живо и по здраво.

— Ей ги, хи-и-и, кжде ти се смѣятъ, косоветѣ! — сочеше дѣдо Страхилъ презъ вратата.

Тихоль търкаше очи, пулѣше се, не ги виждаше.

— Кжде сж?

— Кжде ли сж? — Нѣма ги. Чакаха, чакаха, омръзна имъ. Отидоха да си гледатъ работата. Чувашъ ли ги? — услуша се дѣдо Страхилъ. — Чуѣ! . . .

Двайсетина гласовити свирки свирнаха изведнѣжъ изъ гората и тѣй бързо и чевръсто заситниха, че сякашъ кжщурката се залюшна като лека люлка. Пѣеха косоветѣ.

— Хайде, — потупна дѣдо Страхилъ по рамото захласнатия Тихоль, — тичай долу въ долчинката, та се измий. Като се върнешъ — стой и варди. Много-много да се не отдѣляшъ. Азъ като стигна до „Високо бърдо“ и като пресѣка да мина „Габрака“, до обѣдъ съмъ тука.

И дѣдо Страхилъ Гжбоберѣтъ, горскиятъ пазачъ, се застѣга за пѣтъ.

II.

Нищо друго да нѣмаше Тихоль, пакъ малката габрова свирка, която носѣше забита въ аленото си поясче, стигаше и престогаше да го знаятъ и познаватъ много хора. Три лѣта наредъ той подкарва и завръща цѣло стадо овце съ нея. Толкова се бѣше измайсторилъ въ свиренето, че заслизатъ ли привечеръ откъмъ „Голия баиръ“ стадата отъ паша, всѣкой можеше да разпознае между толкозъ други свирки Тихоловата свирка и да каже:

— Чувате ли я? Обажда се. Тази е, гдето чурулика като гласовитъ славей. Ей я, нѣ, сега пѣкъ обърна пѣсеньта на ситно хоро самодивско.

Но тази пролѣтъ дѣдо му Страхилъ го прибра при себе си.

— Ела ти съ мене, — каза, — да има кой да варди колибата, кога трѣгна да наглеждамъ гората. Може и помагачъ да ми станешъ . . .